

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΝΑ ΤΗΣ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ.

Ἡ Ἑλληνορθόδοξος Ἀραβόφωνος Κοινότης τοῦ Πατριαρχείου εἰς τήν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, πλησίον τῆς Ναζαρέτ, ἀκολουθοῦσα τήν ἀπό ἐτῶν συνήθειαν αὐτῆς, ἐώρτασε τήν ἑορτήν αὐτῆς εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τῆς Κανᾶ τοῦ Πατριαρχείου μετὰ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τήν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ, 9^η /22^α Ἀπριλίου 2012.

Διὰ τήν ἑορτήν ταύτην μετέβη ἐξ Ἱεροσολύμων εἰς τήν Κανᾶ τήν πρωΐαν τῆς ὡς ἄνω Κυριακῆς ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος.

Τόν Μακαριώτατον καί τήν συνοδείαν Αὐτοῦ ὑπεδέχθη ἐνθέρμως πρό τῆς εἰσόδου τῆς πόλεως ὁ ἡγούμενος τοῦ προσκυνηματος Ὁσιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Δοσίθεος, οἱ Ἐπίτροποι τῆς Ἐκκλησίας καί οἱ Πρόσκοποι διὰ τυμπάνων καί μουσικῶν ὀργάνων.

Ὁ Μακαριώτατος προεξῆρξε τοῦ Ὁρθρου καί τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπου Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί Ἱερομονάχων καί διακόνων.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ὠμίλησεν εἰς τό ἀθρόως συναχθέν ἐκκλησίασμα, τοῦ ὁποίου πρό ἐτῶν διετέλεσεν ἡγούμενος διὰ τοῦ κάτωθι κηρύγματος Αὐτοῦ ἑλληνιστί:

«Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν ὡς Θεόν εἰς τούς αἰῶνας», ψάλλει ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί.

Εὐφραίνεται καί ἀγάλλεται ἡ Νέα Ἱερουσαλήμ, δηλονότι ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, διότι ἐπ' αὐτήν ἀνέτειλεν ἡ δόξα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

Εὐφραίνεται καί ἀγάλλεται ὡσαύτως ἡ τοπική τῆς Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας Ἐκκλησία, διότι εἰς τούς κόλπους αὐτῆς ἀνέβλυσε τό «καινόν τῆς ἀμπέλου γέννημα», δηλονότι ὁ οἶνος καί ἐφανερώθη ἡ δόξα τοῦ Ἰησοῦ, ὅτε, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, «γάμος ἐγένετο ἐν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας καί ἦν ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ ἐκεῖ ...καί οἱ μαθηταί αὐτοῦ», (Ἰωάν. 2, 1-2).

Τό «καινόν τῆς ἀμπέλου γέννημα» δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό καινόν πόμα, τό ὁποῖον καλούμεθα νά πῖωμεν, ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός: «Δεῦτε πόμα πῖωμεν καινόν οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγὴν ἐκ τάφου ὀμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα».

Καί διερωτώμεθα, ποῖον εἶναι τό «καινόν τοῦτο πόμα»; Εἶναι ἀγαπητοί μου, τό

αἷμα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, «τό περί πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεισιν ἁμαρτιῶν», (Ματθ. 26,28). Τό Κυριακόν δεῖπνον, δηλονότι ἡ βρῶσις τοῦ σώματος καί ἡ πόσις τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, μᾶς καθιστᾷ μετόχους τῆς αἰωνίου ζωῆς ἀπό τοῦ παρόντος αἰῶνος καί μᾶς παρέχει τήν δυνατότητα νά γίνωμεν κοινωνοί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ κατά τούς λόγους τοῦ Κυρίου: «Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον καί ἐγὼ ἀναστήσω αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ», (Ἰωάν. 6,54). Καί ποία εἶναι ἡ ἐσχάτη ἡμέρα; Εἶναι ἡ αἰώνιος ζωὴ, δηλονότι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, τήν ὁποίαν προγευόμεθα ἐντός τῆς Ἐκκλησίας κατά τήν συμμετοχὴν μας εἰς τό μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας.

Μέ ἄλλα λόγια ἡ θεία Εὐχαριστία ἀποτελεῖ τήν πρόγευσιν τῆς χαρᾶς καί εὐφροσύνης, πού θά ἀπολαύσωμεν, ὅταν παρακαθήσωμεν εἰς τό Δεῖπνον τῆς θείας Βασιλείας. «Λέγω δέ ὑμῖν ὅτι οὐ μή πίω ἀπ' ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου, ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅταν αὐτό πίω μεθ' ὑμῶν καινόν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Πατρός μου», (Ματθ. 26,29). «Ἡ γάρ σὰρξ μου ἀληθῶς ἐστὶ βρῶσις καί τό αἷμα μου ἀληθῶς ἐστὶ πόσις», (Ἰωάν. 6, 54-55).

Σχολιάζων τούς λόγους τούτους τοῦ Κυρίου, ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Ἡ μὲν τοῦ μάννα τροφή πρὸς ὀλίγον...τήν τοῦ σώματος χρεῖαν διαπαίξασα...ἠσθένησε πάλιν οὐκ ἐντιθεῖσα τοῖς βεβρωκόσι τήν αἰώνιον ζωὴν οὐκ ἦν ἄρα βρῶσις ἀληθῆς... Τό δέ ἅγιον σῶμα τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἀθανασίαν καί ζωὴν ἀποτρέφον, βρῶσις ὄντως ἀληθῆς. Ἄλλ' ἔπιον καί ὕδωρ ἐκ πέτρας ἐκεῖνοι... ποία γάρ τοῖς πεπτοκόσιν ἢ ὄνησις; Τετελευτήκασιν γάρ. Ἦν οὖν ἄρα κάκεῖνο πόσις οὐκ ἀληθῆς. Ἀληθῆς δέ κατ' ἀλήθειαν εὐρίσκεται πόσις τό Τίμιον Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὅλην ἐκ βάθρων ἀπορριζοῦν τήν φθοράν καί ἀναμοχλεῦον τόν ἐν τῇ ἀνθρωπείᾳ σαρκί κατοικήσαντα θάνατον».

Τό μέγιστον καί θαυμαστόν ὄντως γεγονός τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀποτελεῖ τήν ἐπισφράγισιν τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας, δηλονότι τοῦ μυστηρίου τῆς ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου. Τοῦτο ἐξ ἄλλου ἐπιβεβαιοῖ καί ὁ σοφώτατος Παῦλος λέγων: «εἰ δὲ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται· εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν», (Α' Κορινθ. 15, 13-14).

Μέ ἄλλα λόγια, τό χριστιανικόν κήρυγμα καί ἡ πίστις ἡμῶν εἰς Χριστόν ἐσταυρωμένον καί ἀναστάντα συνιστᾷ τήν διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐγκαινισθεῖσαν ἡμῖν καινὴν ἐν τῷ κόσμῳ πολιτείαν τουτέστιν τήν Ἐκκλησίαν. Ἡμεῖς ὡς πολῖται τῆς ἐν Χριστῷ πολιτείας τῆς Ἐκκλησίας, δέν ποιοῦμεν πλέον τὰ τοῦ κόσμου, ἀλλά τὰ τοῦ Θεοῦ καί Πατρός Κυρίου δὲ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ ἡμῶν ἐντός τοῦ κόσμου προσλαμβάνει νέαν σημασίαν μέ ἐσχατολογικὴν προοπτικὴν, δηλαδή μέ ἐπίγνωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς ἐν Χριστῷ φανερωθείσης ἀληθινῆς ζωῆς.

Τό γεγονός τοῦ γάμου πού ἐγένετο εἰς τόν ἱερόν τοῦτον τόπον τῆς Κανᾶ διὰ τῆς συμμετοχῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀλλά καί διὰ τῆς παρουσίας τῆς μητρὸς Αὐτοῦ ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς ἐκ Ναζαρέτ, ἐπικυρώνει τόν καινόν, τόν νέον καί ἀληθῆ τρόπον ζωῆς, τόν ὁποῖον ἐκλήθημεν νά καταγγέλλωμεν εἰς τούς συνανθρώπους μας.

Λέγομεν τοῦτο, διότι ὁ φυσικὸς τῶν ἀνθρώπων γάμος δέν ἀποτελεῖ αὐτοσκοπόν,

ἀλλά μέσον τελειώσεως τοῦ ἀνθρώπου διά τῆς μεταβάσεως αὐτοῦ ἐκ τῆς φθορᾶς εἰς τήν ἀφθαρσίαν, ἐκ τῆς ἀμαρτίας εἰς τήν ἀναμαρτησίαν καί ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ εἰς τήν ἀνάστασιν τοῦ νεοῦ Ἀδάμ, τοῦ Χριστοῦ.

«Καί γάρ ποιητής ὢν ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀνδρός καί τῆς γυναικός», σχολιάζει ἐν προκειμένῳ ὁ ἐρμηνευτής, «οὐ παραιτεῖται κληθῆναι ἐν γάμῳ, Αὐτός ὢν ὁ μετά τό πλάσαι τήν Εὐάν ἀγαγών αὐτήν πρός τόν Ἀδάμ. Διό καί ἐν εὐαγγελίῳ περί τῆς συνόδου λέγει: «Ἄ ὁ θεός συνέζευξεν, ἄνθρωπος μή χωριζέτω» κατά δέ τόν Ἅγιον Κύριλλον: «τετίμηκε τῇ παρουσίᾳ τοῦ γάμου ἡ πάντων εὐθυμία καί χαρά».

Αὐτήν ἀκριβῶς ἀγαπητοί μου, τήν πάντων εὐθυμίαν καί χαράν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ μετά τῆς νύμφης αὐτοῦ, τῆς Ἐκκλησίας, ἐορτάζομεν πανηγυρικῶς καί ἡμεῖς, ὡς μέλη τοῦ Χριστωνύμου αὐτῆς σώματος. Ἰδιαιτέρως σήμερον, Κυριακήν τοῦ θωμᾶ, καθ' ἣν μνήμην ποιούμεθα τῆς ἀναντιρρήτου αὐτοῦ ὁμολογίας ὅτι ὁ ἀναστάς Χριστός εἶναι «ὁ Κύριός μου καί ὁ θεός μου», ὡς μαρτυρεῖ ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης, (Ἰωάν. 20,28).

Τῆς πασχαλίου ταύτης χαρᾶς τοῦ γάμου, τῆς ἀναστάσεως τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως μετά τῆς θείας τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ φύσεως, καλούμεθα νά συμμετάσχωμεν διά τοῦ ὑμνωδοῦ λέγοντος: «Καθαρθῶμεν τάς αἰσθήσεις καί ὀψόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτί τῆς Ἀναστάσεως, Χριστόν ἐξαστράπτοντα καί χαίρετε φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες».

Χριστός Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος.

...καί ἀραβιστί, ἴδε ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον:

<https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2012/04/22/1005/>

Μετά τήν θ. Λειτουργίαν ἔλαβε χώραν λιτανεῖα τρίς περίξ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, εἰς τήν ὁποίαν μετά χαρᾶς μετέσχον οἱ προσκυνηταί καί ὅλος ὁ λαός.

Ἐν συνεχείᾳ ἠκολούθησε τράπεζα παρατεθεῖσα ὑπό τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Δοσιθέου καί τῶν Ἐπιτρόπων τῆς Ἐκκλησίας εἰς τήν ἀνεγερθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ νέαν αἴθουσαν διά τά γεύματα καί ποικίλας ἄλλας ἐκδηλώσεις.

Ἄμα τῇ λήξει μιᾶς τοιαύτης πανδήμου ἐορτῆς τῶν Ὁρθοδόξων εἰς τήν ἀνεκαινισμένην καί εὐτρεπισμένην ὑπό τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Δοσιθέου Ἱεράν Μονήν, ὁ Μακαριώτατος, προσκεκλημένος ὢν μετέβη εἰς τήν κώμην Ἀμποῦ-Σνάν, ἵνα εὐλογήσῃ τόν γάμον τοῦ ἐκ τῆς κώμης ταύτης φοιτητοῦ τῆς θεολογίας εἰς τήν θεολογικήν Σχολήν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Τζαουάντ Χούρη.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder